

El boc negre

Oristà

Ubicació

Comarca: Lluçanès
Lloc/Adreça: Sector sud-oest del terme municipal
Emplaçament A 3200 metres per pista forestal de la carretera C-670, punt quilomètric 6'300

Coordenades:

Latitud: 41.91095
Longitud: 2.05018
UTM Est (X): 421228
UTM Nord (Y): 4640325

Classificació

Número de fitxa 08151 - 225
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Contemporani
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: Només alguns dels veïns més grans del municipi recorden la rondalla.
Protecció Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Simbòlic
Titularitat Pública

Fitxes associades:

[Obertes](#)

Autoria de la fitxa Jordi Compte i Marta Homs
Data de registre de la fitxa: dv., 27/04/2007 - 02:00

Descripció

"A la Guàrdia d'Oristà hi havia un noi que feia de pastor. Quan tancava el ramat a la casa d'Obertes, al vespre, i tornava a casa seva se li apareixia un boc i l'encalçava. Per més que li tirés rocs, el boc continuava darrera seu. El seguia un bon tros i tot d'una desapareixia. Aquest boc també empaitava un noi d'Oristà que anava a festejar a Oló, el seguia durant un tros, si fa o no fa en el mateix lloc on empaitava el pastor.

Un home ja molt gran deia: "Jo amb això m'hi vaig trobar més d'un cop, anaves caminant tan tranquil pel camí i de cop i volta et sortia un boc negre molt gros i se t'acostava molt, semblava com si d'un moment a l'altre t'hagués de clavar una banyada. Jo tenia molta punteria tirant rocs, quasi mai els fallava, però aquell boc mai el podia tocar, li tirava uns rocs tan grans com podia, el boc ni cas, em semblava que el tocava ben bé de ple, però res, ell m'anava seguint de molt a prop, quan era en un punt assenyalat el boc quedava fos, sempre apareixia i desapareixia en el mateix punt".

Deien que això ho feia una dona que sabia fer màgica i vivia en una casa molt a prop d'on apareixia el boc. Per aquest camí diu que hi passava molta gent, però es veu que la dona amb el que més es divertia era fent encalçar pastors, i el que sobretot li agradava amb bogeria era fer córrer i esporuguir els festejadors que el diumenge al vespre tornaven de veure la xicota."

Observacions:

Aquesta versió, anomenada originalment "El boc negre que empaitava el pastor i el festejador", va ser recollida i transcrita per Jordi Torres i Sociats en el llibre "Por, màgica i tresors a la Catalunya interior".

Bibliografia

TORRES Jordi (2003). Por, màgica i tresors a la Catalunya interior. Farell.

